

Toespraak bij Pinksteren 2015.

Goede vrienden,

De viering van het feest van de Geest lijkt mij het uitgelezen moment om naar een hedendaags geloofsgetuigenis te luisteren. Zoals ik vorige week heb aangekondigd heb ik daarvoor één van mijn leerlingen uitgenodigd.

En we hebben chance, ze heeft mijn uitnodiging aanvaard om hier voor jullie te getuigen.

Wat zeg ik: chance? Dubbele chance! Want dat is ook haar naam: Chance! Al heeft ze in haar jonge leven eigenlijk nog niet zoveel chance gehad. Maar dat laat ik haar zelf vertellen.

Chance, wil jij jezelf eens voorstellen?

Ik ben geboren in Congo, maar heb daar nooit gewoond. Mijn mama is gestorven kort na mijn geboorte. Mijn papa werkte meestal in België. Al van in mijn kindertijd had ik het gevoel dat het leven niet eerlijk is, want mijn lot was al bepaald: ik ben eigenlijk opgegroeid zonder ouders. Tot mijn dertiende woonden mijn zus en ik bij mijn tante in Kenia. Een warm land waar ik altijd mijn plekje kan terugvinden.

Ik ben nu 20 jaar, en woon al 7 jaar in Assebroek bij mijn oma. Zij is eerst naar België gekomen, daarna is mijn tante gekomen en daarna ben ik bij mijn oma komen wonen.

Al dat heen en weer geloop heeft dus zeker invloed op wie ik ben en zal worden: ik ben zeer zelfstandig en verantwoordelijk geworden daardoor.

Hoe kijk jij terug op de periode tussen 13-20j. ?

Nadat ik hier was aangekomen, keek ik iedere dag om mij heen. Huilen kon ik niet, want daar was ik te zwak voor. Oneindig veel vragen zaten in mij hoofd als stukjes van een puzzel. Ik was plots in een andere wereld beland. Alles was anders, vooral de samenleving. Vrienden hebben een echte familie, weten wat de liefde is van een vader en moeder is. Wat voor mij een ongekend iets was. Dat was een donkere kamer voor mij. Steeds vroeg ik me af wat het leven is en waarom ik zo anders ben.. Die vragen bleven onbeantwoord en ik zag het niet meer goed zitten. Ik probeerde te zoeken wat achter het leven zat en besepte dat niet alleen ik "ANDERS" was maar dat iedereen anders is op zijn/haar eigen manier. En zo leerde ik kracht uit mijzelf te halen.

Ondertussen is je oma overleden en woon jij nu bij jouw tante. Dat is voor jou een nieuwe verandering. Wat doet dat met jou?

Na het overlijden van mijn oma, besef ik dat ik elke dag dankbaar moet zijn. Ik ben dankbaar dat ik de wind hoor waaien. Ik ben dankbaar dat ik het geluid van een vogel hoor die zijn reis begint. Dat ik de zon nog kan zien en dat ik kan ademen. Vooral dat ik in leven bent. Daarom leef ik mijn leven alsof het mijn laatste dag zou zijn. Ik weet, ik kan mijn verleden niet veranderen, maar mijn toekomst heb ik in mijn handen. Ik leef dus vanuit mijn droom en niet vanuit mijn geschiedenis. Ik verblijf nu bij mijn tante, ik studeer goed en verder verwacht ik dat ik mijn dromen waar kan maken.

Wat mij het meest heeft getroffen in jouw werk is dat jij al zo diep hebt nagedacht over de zin van het lijden. Blijkbaar heb je daar ook wat rond gelezen. Er staat in jouw werk heel wat citaten die gaan over het kwaad en het lijden. Ik lees even dat citaat:

Als het lijden in iemands leven komt, dan gaat het niet om de zin van het lijden te zoeken. Het gaat er veeleer om te kijken of het mogelijk is nog zin aan het leven te geven ondanks de 'onzin' die het lijden veroorzaakt.

Dominique Morin, *Het kwaad en het lijden (Le mal et la souffrance)*, bladzijde 36 (1993)

En een beetje verder citeer je Etty Hillesum die schrijft: "Het gaat erom hoe men het lijden draagt". Ik denk dat er niet veel mensen zijn van jouw leeftijd die Etty Hillesum al gelezen hebben. Hoe komt het dat je al zoveel nagedacht hebt over het lijden?

Vroeger, toen ik nog klein was, vroeg ik me af waarom mijn moeder zo jong moest sterven. Ik was altijd jaloers omdat andere kinderen een moeder hebben en ik niet. Ik werd direct kwaad als een van mijn vrienden wel een moeder had en besloot nooit meer te praten met hem/haar. Ik was kwaad op mezelf. Ik praatte nooit over mijn gevoelens. Ik piekerde heel de tijd over de dood van mijn moeder en begon mijzelf af te sluiten van de anderen. Dat was natuurlijk fout. Ik heb heel veel vrienden verloren omdat ik asociaal werd. Zo werd ik eenzaam en leed natuurlijk nog meer! Mijn papa heeft me dan naar een psycholoog gebracht. Soms ging ik op de grond liggen en bad huilend om hulp tot God. Toen was er licht in mijn leven. Ik voelde me opgelucht en vooral niet alleen. Ik wist dat er iemand was die naar mij luisterde en om mij bezorgd was. Ik werd sterker om mijn pijn te kunnen dragen. Vanaf dat ogenblik sprak ik regelmatig tot God. Ik besepte dat ik alles moest aanvaarden hoe dat het ook is. Je moet je lijden proberen los te laten. Alles wat je niet kan veranderen moet je gewoon zo laten. Hoe meer je blijft haperen aan je verleden, hoe meer pijn je zal voelen. Ik ben blij dat ik tot dit besef ben gekomen want zo leerde ik kracht halen uit mijn ziel. Ik denk wel nog steeds aan mijn moeder en ik lijd wel nog over haar dood maar ik ben niet meer afhankelijk van dat lijden en ik wil ook niet afhankelijk zijn van dat lijden. Ik wil kunnen loslaten. "Je moet je verleden compostieren" las ik onlangs. Maar het is niet zo eenvoudig om dit te leren.

Door het leven zonder je mama en het overlijden van je oma heb jij een visie ontwikkeld over leven en dood. Kan je die visie wat toelichten?

Mijn visie: Het leven op aarde is maar een voorbereiding op het leven na de dood. Niemand van ons wordt per ongeluk geboren, onze leven hier op aarde is een soort test. Een test heel verschillend van een toets op school: op school leer je een les en daarna krijg je een overhoring. Hier op aarde krijg je eerst een overhoring en daarna een les. God bepaalt zelf wanneer geboren moet en is de enige die het leven van een mens kan terugnemen, niets is beslist. Het goed dat je hier doet, wordt je later beloond en het kwaad zal je altijd volgen, het is een soort karma. De dood is geen eindpunt. Het is een scheiding tussen lichaam en je ziel.

Via jouw visie op leven en dood zijn we bij jouw geloofsvisie beland. Hoe heb jij die geloofsvisie omschreven?

Ondanks alles geloof ik in de innerlijke goedheid van de mens. Ik geloof dat een mens alles kan. Maar slechts als hij in zichzelf gelooft. Trouwens als je niet in jezelf gelooft, wie zou het anders doen?

Ik sta tussen twee werelden: Mijn mama was christen. Papa is moslim en de islam interesseert mij ook. Maar het etiket christen of moslim maakt voor mij niets uit. Ik heb nu wel veel kracht uit mezelf, maar het is toch alsof "God" die kracht geeft.

Ik voel dat er iets meer is wat mij overstijgt, maar wat het precies is, is voor mij een raadsel. Toch probeer ik mijzelf te overtuigen dat er iets achter mijn kracht schuilt. Ik weet niet wat het is, maar "**het/God**" helpt mij om mijzelf te ontdekken. Het klinkt misschien raar, maar ik zou toegeven dat ik me verbonden voel met "**het/God**". Daarmee bedoel ik niet zomaar verbonden, maar heel diep verbonden waardoor het voor mij een mysterie blijft. Hoe ik mijzelf probeer te overtuigen dat de kracht niet werkelijk is, lijkt het toch dat hij me meesleurt. Het lijkt alsof mijn kracht en geloof ervan afhankelijk zijn. Het is voor mij een spiegel geworden: Ik kijk ernaar en zie mijn echte ik. Wat het ook is, het maakt mij een geheel.

Chance, ik wil graag nog eens opnieuw terugkomen op je grootmoeder. Want je schrijft dat jouw grootmoeder voor jou nog altijd een Krachtbron is...

Mijn grootmoeder leefde vanuit haar geloof. Voor haar was dit een bron van kracht. Ik bewonder haar daarvoor. Het is iets dat mij inspireert en het is ook het licht in mijn leven geworden. Ik blijf haar voelen en zien in zoveel mensen en dingen om me heen en in mijn hart. Ik voel dat ze mij blijft steunen en leiden en telkens als ik dat ervaar, krijg ik een warm gevoel, dat mij ondanks het gemis, voortstuwt en energie geeft. Net zoals mijn grootmoeder geef ik nooit op! Hoe moeilijk ik het ook heb want op het moment dat ik zou willen opgeven, kan er een mirakel gebeuren! Ik geloof dat ze in

de hemel gelukkig is. Ik geloof dat God haar ook beloont voor al haar goeie daden. Iets in mij, zegt dat ze mij een glimp van Gods nabijheid wil doorgeven. Ik ga op mijn twee voeten staan en sterk zijn en ik overkom het lijden wel met hulp van God en grootmoeder!

Je hebt in het begin al gezegd dat je heel sterk het gevoel hebt dat je ANDERS bent. Ik vind dat jij daar op een heel goede manier mee omgaat ... Ik denk dat jij op dat vlak voor ons ook een boodschap hebt.

Door mijn huidskleur voel ik hier vaak alsof ik er niet bij hoor. Soms heb ik de indruk dat heel de wereld mij bekijkt maar doordat ik ontdekt heb wie ik ben en wat ik wil in het leven, maakt het voor mij allemaal niet veel meer uit. Ik geloof, ik ben "een rare"... ik ben zeker anders dan de anderen, maar ik ben mezelf en maak bewuste keuzes.. Ik ken nu al die minachtende blikken, het gefluister, net te zacht opdat ik het niet zou horen, net te hard om het te negeren... Ik ga door... met zijn...wie ik eigenlijk wil zijn, wat er ook gebeurt..

Opeens wordt het minder belangrijk wat anderen van je denken. Je weet en voelt diep in jezelf dat je oké bent, je voelt geen behoefte om te vergelijken. Jij mag er zijn en ook de andere. Wat de anderen van je denken is niet meer belangrijk voor jou. Het kan allemaal, het mag allemaal. Het is jouw mens zijn, wie je bent, in wezen en ten volle! Door gewoon jezelf te zijn, breng je iets prachtigs in de wereld die er voorheen niet was..

Altijd was ik het soort meisje dat haar gezicht verborg. Zo bang om de wereld te vertellen, wat ik te zeggen heb. Maar ik heb deze droom, diep in mij en ik ga het laten zien. Ik ga het licht laten schijnen op mij. Nu heb ik gevonden wie ik ben. Er is geen manier om het in te houden. Ik ga niet meer verbergen wie ik wil zijn. Het lijden heeft me niet zwakker maar sterker gemaakt! Nu ben ik een gelukkig mens!

Ik kom nog eens terug op het lijden omdat de titel van je werk is: "Alles is lijden, alles is tekort" Waarom heb je die titel gekozen?

Ik heb deze titel gekozen omdat het echt toepasselijk is op alles wat ik in mijn leven heb meegemaakt. Ik ben constant met lijden geconfronteerd geweest. Ik geloof ook dat je ondanks het lijden gelukkig kan zijn. Doordat ik het zelf meegemaakt heb, kan ik misschien beter mijn lijdende medemensen begrijpen en helpen. Iets betekenen voor iemand anders geeft zin aan mijn leven. Ik ben ook sterker geworden door al mijn lijden. Eigenlijk is de pijn van de dood van mijn moeder en grootmoeder er wel en ik geef toe: soms moet ik ervan huilen, maar dit veroorzaakt geen werkelijk verdriet in mij. God geeft mij nog altijd kracht. Ik ben zo gelukkig als maar kan, dus ga ik hier gewoon verder, vechtend tegen mijn grootste angst, de angst om te tonen dat ik zwak ben. . Het lijden heeft me niet zwakker maar sterker gemaakt! Nu ben ik een gelukkig mens!

Welke dromen heb jij voor de toekomst?

De mensen zeggen wel eens "Dromen zijn bedrog", maar ik zal vechten om ze te kunnen realiseren. Ik droom van een gezin zoals ik het hier soms zie, een papa die thuis is, een mama op wie de kinderen steunen.

Ik wil arme kinderen gelijke kansen geven. Mijn echte droom is ook een kindje te adopteren. Ik zal me "pas" gelukkig voelen als mijn dromen realiteit worden. Ik blijf hopen tot ik mijn doel heb bereikt, totdat mijn droom uitkomt, totdat ik er ben. Als ik geen mensen kan helpen dan is mijn droom nog niet waargemaakt.

Chance Ngeze (inleiding en vragensteller: Jef Truwant)
De Lier, 24 mei 2015